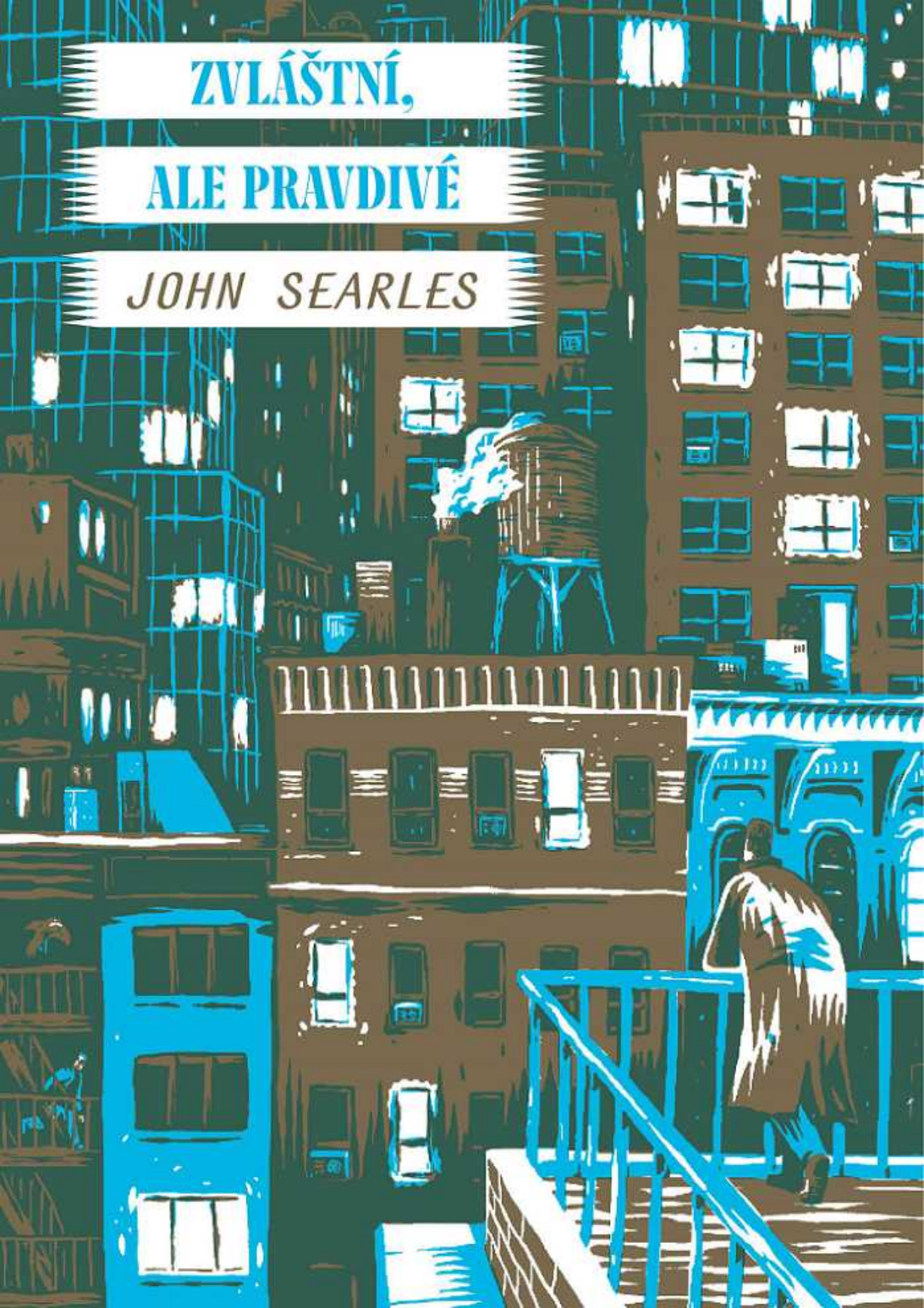

ZVLÁŠTNÍ,

ALE PRAVDIVÉ

JOHN SEARLES

ZVLÁŠTNÍ, ALE PRAVDIVÉ

ZVLÁŠTNÍ,

JOHN SEARLES

ALE PRAVDIVÉ

MYSTERY PRESS

2017

Tento příběh je pro Thomase Carusa.

*Tato kniha je beletristické
dílo. Postavy, události
a dialogy jsou výplodem
autorovy fantazie a nelze je
interpretovat jako skutečné.
Jakákoli podobnost s reálnými
událostmi a osobami, živými
či mrtvými, je zcela náhodná.*

*Tato kniha ani žádná její
část nesmějí být kopírovány,
zálohovány ani šířeny
v jakékoli podobě a jakýmkoli
způsobem bez písemného
souhlasu nakladatele.*

Copyright © John Searles, 2004

Translation © Kateřina Niklová, 2017

Cover © Jindřich Janíček, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-012-3 (PDF)

1. KAPITOLA

Jednoho pozdního větrného únorového večera skoro pět let po smrti Ronnieho Chase zazvoní telefon. Ronnieho starší bratr Philip spí na rozkládacím gauči; od chvíle, co se přistěhoval z New Yorku zpátky domů, mu totiž jako ložnice slouží obývací. Bezdrátový telefon je zamotaný někde v příkrývkách – mezi hliníkovou berlí, zmačkanými papírovými kapesníky, televizními programy, třemi dálkovými ovladači a životopisem Anne Sextonové se založenými růžky stránek. Philip šmátrá ve tmě, dokud ho nevytáhne za krátkou anténu a hovor nepřijme. „Haló.“

Slabý, povědomý ženský hlas řekne: „Philippe? Jsi to ty?“

Philip otevře ústa, aby se zeptal, kdo volá, pak se zarazí, protože mu dojde, o koho se jedná: Melissa Moodyová, se kterou jeho bratr chodil na střední. Mysl mu zaplní scéna z noci školního plesu: Melissa v ní má bílé šaty potřísněné krví. Pouhá vzpomínka stačí, aby mu čelist spadla ještě níž. Ten samý výraz se ve dnech, které budou následovat po tomto telefonátu, objeví postupně na tvářích všech Chaseů. „Missy?“

„Promiň, je pozdě. Vzbudila jsem tě?“

Philip civí na starožitné hodiny na stěně, které tikají, tikají, tikají v tomto starém praskajícím koloniálním domě, co si pamatuje, ačkoli nikdy neukazují přesný čas. Obě ručičky jsou na dvanáctce, i když je teprve deset třicet. V New Yorku lidé právě dojíždají večeri nebo mávají na taxíky, jenže tady na předměstí v Pensylvánii svět

po osmé večer umírá. „Ještě jsem nespál,“ zalže Philip. „Už je to dlouho. Jak se máš?“

„Asi dobře.“

V pozadí slyší pravidelný hukot uhánějících vozů. Její hlas se lehounce chvěje, což mu napoví, že se rozhodně dobře nemá. „Stalo se něco?“

„Potřebuju mluvit s tebou a s tvými rodiči.“

Jestli chce mluvit s otcem, bude za ním muset dolů na Floridu, kde žije se svou novou manželkou Holly – se ženou, které jeho matka neřekne jinak než „ta coura“. Philip se však neobtěžuje s vysvětlením, protože už teď je toho na vysvětlování příliš. „O čem chceš mluvit?“

Než může Missy odpovědět, na schodech zaduní matčiny těžké kroky. O chvíli později už stojí u kraje rozkládacího gauče a na těstovitém těle má obscénně napnutou obnošenou bílou noční košili. O několik nocí dříve chytil Philip na kabelovce druhou půlku filmu *O Schmidtovi*. Nyní se mu vybaví scéna, v níž se Kathy Batesová úplně obnaží a vleze si do vany – tento okamžik se tomu snadno vyrovná. Přesune pohled k matčiny střípatým šedým vlasům, které jí trčí na všechny strany jako šílenci – což odpovídá, protože ve Philipových očích šílená je. „Kdo je to?“

„Počkej,“ řekne Philip do telefonu, matce pak: „To je Missy.“

„Melissa? Ronnieho děvče?“

Philip kývne.

A nyní se objevuje znovu ten výraz: její obočí se vyklene vzhůru a ústa se otevřou do O, jako by i ji děsila strašlivá vzpomínka na Melissiny plesové šaty potřísněné Ronnieho krví. „Co chce?“

Teatrálně pokrčí rameny a obrátí pozornost zpátky k Melisse. „Promiň. Máma se vzbudila a chtěla vědět, kdo volá.“

„To je v pořádku. Jak se vlastně má?“

Myslí mu chřastí nejrůznější odpovědi. Každodenní realita nepřítomnosti jeho otce a matčina přejídání, stále narůstající váha a hromady prášků na vysoký tlak, cholesterol, úzkost a depresi. Řekne ale jen: „V pohodě. O čem s námi chceš mluvit?“

„Raději bych to udělala osobně. Můžu k vám někdy zaskočit?“

„Jasně.“

„Kdy by to šlo?“

Philip vzpomíná na život v New Yorku, kdy zval naprosté cizince do svého miniaturního studia v East Village v kteroukoli denní i noční dobu. Kvůli rozbitému zvonku musel všechny požádat, aby zakřičeli dole z ulice. „Co třeba teď?“ slyší se říkat do telefonu.

„Teď?“ odpoví Melissa.

Očekává, že mu poví, že je příliš pozdě, příliš velká tma, příliš velká zima. Jenže ho zaskočí.

„Vlastně jsem už čekala příliš dlouho, až vám to povím. Takže teď se to hodí.“

Rozloučí se, Philip zavěsí a hodí telefon na zmuchlanou peřinu. Kůže pod sádkou ho svědí a on vrazí dva prsty do úzkého prostoru těsně nad kolenem a podrbe se natolik urputně, jak jen to jde. Matka na něj civí a chrlí otázky, jako by je zvracela a nemohla přestat: „Nepovíš mi, co se děje? Chci říct, proč nám ta holka, k čertu, po tak dlouhé době volá? Copak neví, jak neslušné je volat někomu takhle pozdě? Proboha, to mi neodpovíš?“

Philip se přestane drbat a vytáhne prsty zpod sádky, která připomíná spíše prodloužený lyžák s otvorem na zhmožděné prsty než obyčejnou bílou sádku, jakou si děcka podepisovala, když byl před deseti lety na střední. „Když na chvíli sklapneš, odpovím ti.“

Matka si založí paže pod kyprými ňadry a dramaticky se odmlčí. Nedávno v noci sledoval v televizi pořad *Za dveřmi Hereckého studia*

a jedna z hereček se třemi jmény (nikdy si nedokázal zapamatovat, kdo je kdo) mluvila o tom, že vždy hrála pro zadní řadu divadla. Philip si uvědomuje, že stejně jeho matka žije posledních pět let: každý její pohyb je dost rozmáchlý, aby ho viděli i lidé na levných místech.

„Chce s námi mluvit,“ řekne.

„O čem?“

„Já nevím. Ať už jde o cokoli, poví nám to osobně.“

„Kdy?“

„Teď.“

„Teď? Nemůže sem jen tak přijít. Vždyť už je noc.“

„M,“ řekne. Philip ji oslovuje přezdívkou už od chvíle, co se před měsícem nastěhoval zpátky domů. Nikdy se nezeptala, co znamená, a on předpokládá, že si myslí, že jde o zkrácenou verzi slova *matka*. Jak si teď už jistě uvědomujete, *M* je zkratkou pro *megeru*. Jeho soukromý vtíp. Pokračuje: „Dvě ráno jsou hluboká noc. Technicky vzato je ještě pořád večer. Lidé v New Yorku zrovna dojídají večeři.“

Při zmínce o New Yorku našpulí matka rty do tvaru sopky a střelí po Philipovi znechuceným pohledem. Připomíná mu to její jedinou návštěvu ve městě, když jí policie zavolala a oznámila jí, že je Philip v nemocnici. Přijela Amtrakem. Jeho otec chytil let JetBlue z Floridy. Rodinné shledání Chaseů se odehrálo na desátém podlaží nemocnice Svatého Vincenta, kde Philip ležel na lůžku s ránou na krku zafačovanou jako u mumie, s nohou čerstvě vsazenou do sádry podobající se lyžáku a se zhmožděným tělem schovaným pod přikrývkou.

„Tady nejsme v New Yorku,“ prohlásí, poté se otočí a oddupe zpátky nahoru po schodech, přičemž mu poskytne výhled na třesoucí se půlky s doličky, které jí prosvítají skrz tenkou noční košili.

Dává zcela nový význam slovu *pozadí*, pomyslí si Philip.

Když uslyší tupé rány, jak matka otvírá zásuvky a praská jimi, natáhne se pro berli a zvedne s její pomocí své hubené, bolavé tělo z postele. V obýváku je zhasnuto, všude kolem však svítí malá svítýlka: na boxu kabelovky, jasné zelené číslice na videorekordéru, blikající dioda na nabíječce jeho mobilu, oranžové šmouhy doutnavek. Společně v něm vyvolávají matný dojem, jako by hleděl v noci z okénka letadla. Ten vjem s ním zůstává, i když pajdá širokou chodbou, v níž se rozléhá každý zvuk. Vezme to zkratkou přes jídelnu s dlouhým mahagonovým stolem a lustrem z benátského skla, kterou nikdo nikdy nepoužívá, pak projde vstupní halou do koupelny pod schody, stejně malé a stísněné jako v letadle.

Philipův obličej vypadá v zrcadle starší než na sedmadvacet let. Nemá sice vrásky v koutcích očí ani rýhy na čele, a ani žádné jiné zjevné známky stárnutí, v očích však má výrazný stín žalu a starosti. Jeho obličej patří člověku, který toho viděl až příliš. A pak ta rána na jeho krku – je na dobré cestě stát se tlustou, zipu podobnou rudou jizvou, o které doktoři prohlásili, že sice vybledne, nikdy ale úplně nezmizí. Philip najde v koši s prádlem jeden ze svých vytahaných vlněných roláků a obleče si ho, aby ránu schoval, pak si učeše pocuchané hnědé vlasy a vyčistí si zuby. Právě se chystá vyjít zpátky na chodbu, když ho něco přiměje se zastavit a otevřít lékárničku. Její obsah je stejně nedotčený jako bratrova zamčená ložnice v přízemí. Sáhne dovnitř a vytáhne z ní rovnátka. Ronnieho nejvýraznější nedokonalostí byl jeho předkus.

„Co to děláš?“

Otočí se a spatří matku oblečenou v šatech knihovnice nebo spíše v typu šatů, které nosila, dokud ještě byla knihovnicí. Na sobě má béžový svetr s širokým límcem a béžové kalhoty, které si musela

koupit v obchodě s nadměrnými velikostmi v obchodním centru King of Prussia Mall. Když už tam byla, měla si koupit i novou noční košili, pomyslí si Philip. „Já nevím,“ přizná.

Vstoupí a vnese s sebou dovnitř oblak parfému *Right Guard for Women*, který na sebe nahoře nastříkala, aby se nemusela sprchovat. Rukou oteklou z prášků mu sebere rovnátka a vrátí je zpět na stejnou poličku, kde je našel, mezi zaprášenou lahvičku peroxidu a nakloněný štůsek mýdel s okurkovou vůní. Když skříňku zavře, její odraz v zrcadle prolétne kolem něj v tak rychlém záblesku, že sebou Philip trhne. „Nechci, aby ses dotýkal jeho věci,“ řekne.

Tenhle spor spolu vedli už dřív a on nemíní nechat se znovu vyprovokovat. Melissa tu bude každou chvíli a poslední, co potřebuje, je matku ještě víc vytočit. Projde okolo ní a zamíří chodbou do kuchyně, kde rozsvítí. Potom, co si musel vystačit s miniaturní kuchyňkou ve studiu, které si v New Yorku pronajímal od toho blázna Donnellyho Fiuma, Philip nemůže než žasnout, jak je tahle prostorná. Skříňky z tmavého dřeva, zapuštěné osvětlení a podlaha z porcelánových dlaždic vyrobených tak, aby vypadaly ochozeně, jako by patřily do toskánského kláštera a ne do domu na Main Line ve Fily. V posledních čtyřech týdnech jedli hlavně jídlo ohřáté v mikrovlnce, což by ale nikdo neuhádl při pohledu na hromadu kastrolů ve dřezu a misek na mramorovém pultu, všechny upatlané od něčeho zeleného. Před několika dny popadla matku jedna z jejích chutí. Tentokrát na hráškovou polévku. Před lety mívali uklízečku, která sem chodila dvakrát týdně právě z tohoto důvodu a kterou platil jeho otec z tučného konta kardiochirurga v nemocnici Bryn Mawr. Teď už ji neplatí. Philip otevře mrazák a vytáhne sáček s kávou, aby si uvařil konvici tak, jak to dělával ve městě, když čekal, až na něj jeden z cizinců zakřičí dole z ulice.

„Ty budeš teď vařit kafe?“ zeptá se ho matka za zády.

Tentokrát se neotočí. Nasype do filtru dvě lžičky na každý šálek a vzpomíná přitom, jak mu rychle a silně tlouklo srdce, když vyhodil z okna klíče a naslouchal dusání na starém křivém schodišti. „Jo.“

„Nebudeš pak ale vzhůru celou noc?“

„Ne.“

Potom už toho moc neřeknou. Ze zásob v ledničce si matka vytáhne plechovku dietní koly a z kredence pytlík Doritos, posadí se na dřevěnou židli u kuchyňského ostrůvku a žvýká. Hlasitě. Zatímco Philip nalévá vodu do kávovaru, vzpomíná, jak je Melissa Moodyová navštívila naposledy. To léto po Ronnieho smrti se u nich bez ohlášení zastavila. Matka ležela nahoře a civěla na strop ložnice, otec se přehraboval ve věcech v pracovně a předstíral, že čte jednu z lékařských knih. Philip musel odložit stranou úkol, na kterém pracoval do semináře poezie na filadelfské komunitní vysoké škole, a přivléct je do obýváku, kde seděli a zírali na tu zafačovanou blondátou holku se zlomeným srdcem, dokud ji jeho otec nakonec neodvedl ke dveřím a nedal jí sbohem.

Když kávovar začíná bublat a vypouštět páru, přes okno ozáří místnost bílá světla. Na příjezdové cestě bouchnou dveře od auta. Philipovo srdce začne bušit stejně rychle a silně jako v New Yorku. Přitiskne si ruku na hrud', pak mimoděk přejede prsty nahoru k ráně pod límcem roláku, zatímco následuje matku do předsíně. Na stranách dveří ze silných dřevěných panelů jsou umístěná úzká okna. Matka přitiskne obličej k tomu vpravo a pobouřeně zvolá: „Je těhotná! Nemůžu tomu uvěřit. Ta holka je těhotná.“

Než jí Philip může připomenout, že Melissa má veškeré právo být těhotná, pokračuje v tirádě s obličejem stále přimáčknutým ke sklu.

„Myslíš, že právě tohle nám přišla říct? Doufám, že ne. Nemám na to co říct. Poslední, co zrovna teď potřebuju slyšet, je, jak je šťastně vdaná, zatímco můj syn hnije dva metry pod zemí.“

„M.“ řekne, „co kdybychom zkusili něco nekonvenčního? Třeba počkat, dokud nám neřekne, co chce, než se začneme vztekat?“

Matka se otočí a zpřímá se na něj zadívá, uprostřed čela růžovou skvrnu od toho, jak ho tiskla ke sklu. „Já se nevztekala.“

„Poznám, když se k tomu chystáš. Navíc je jasné, že jsi Melissu neměla nikdy ráda. Není to ale její vina, že je Ronnie mrtvý.“

„Možná ne,“ přizná. „Nevíš ale všechno.“

„Co nevím?“

„Jak jsem řekla. Všechno.“

„Když to říkáš,“ odpoví Philip a vzdá se další debaty.

I on přitiskne obličej k úzkému oknu a stojí tak blízko matky, že přes parfém cítí její pot. Hledí ven na zasněžený trávník a zadržuje dech, aby ten odér nemusel vdechovat. Ve stříbrném zimním měsíčním svitu vykresluje Melissino tělo dokonalou siluetu a břicho trčí před ní, jak opatrně našlapuje na zledovatělém, neodklizeném chodníku. Když se přiblíží, Philip si všimne, že na sobě nemá nic víc než vytahané triko s indiánským potiskem, které jí visí přes břicho, a volné zelené kapsáče. Ještě není u verandy, a jeho matka už otvírá dveře. Otevře ústa, aby pozdravila, pak jí ale poklesne čelist.

„Ahoj,“ řekne Melissa ze tmy.

Matka mu blokuje výhled, Philip přesto zavolá: „Ahoj. Nemrzneš?“

„Není zas taková zima.“

Sotva to dořekne, na dvorku se zvedne vítr a zafičí do domu. Větve vysokého dubu za ní ve tmě zlostně chrastí. Philipova matka upadne do zvláštního, překvapeného mlčení, takže je na něm, aby Melissu pozval dovnitř. Jakmile se zavřou dveře a ona zůstane stát

v jasné osvětlené předsíni, Philip si uvědomí, co matku zaskočilo. Melissa už není ta hezká blondátá holka, kterou jeho mladší bratr pozval před pěti lety na školní ples. Její dříve lesklé, po ramena dlouhé vlasy jsou nyní nemožně dlouhé a urousané a jejich barva ztmavla do stejné fádní hnědé jako Philipova. Její malé uši, dříve holé a jemné, jsou prošpikované tolika stříbrnými piercingy, že to vypadá bolestivě. Největší změnou ale prošla Melissina tvář, dříve něžná a ženská, tak čistá a americky dívčí, že by se hodila do reklamy na jarní šaty v letácích obchodů, které chodí s nedělními novinami. Její obličej, úsměv i oči jsou navždy poznamenané jizvami z její poslední noci s Ronniem. Philip předpokládal, že navštíví plastického chirurga, jednoho z těch, se kterými jeho otec hrál golf na Floridě, ale ne. Levou tvář jí křížují čáry. Svráštělá kůže nad pravým okem brání růstu obočí, má ho pouhou polovinu, což jí dodává nesouměrný vzhled. Rty svírá pevně a neústupně, jen když promluví, nakrátko odhalí tmavou díru tam, kde by měla mít dva přední zuby.

„Co se ti stalo?“ zeptá se Philipa.

Její vzhled ho tak zaměstnal, že mu trvá vteřinu navíc, než si vzpomene na vlastní fyzický stav. „Ach,“ řekne, protože si uvědomuje, že by nebylo dobré zmiňovat to, čemu jeho matka říká „ta věc v New Yorku.“ Pohlédne dolů na tvrdou šedou plastovou sádku a na černé pásky, které ji stahují přes nárt. „Měl jsem nehodu. Při lyžování.“

„Jsi v pořádku?“

Philip jí chce položit stejnou otázku, nepřipadá mu to však vhodné. „Za pár týdnů budu jako rybička.“

Melissa si strčí ruce do kapes trika s indiánským potiskem, takže se látka napne přes její nafouklé břicho, a zadívá se na schody do prvního patra. „Je tu pan Chase?“

Otázka vytrhne jeho matku z transu. „Ne. Pan Chase tady není.“

Než se může rozmluvit o jeho otci – jedna z jejích oblíbených tirád, kterou je opravdu snadné vyprovokovat –, Philip podotkne: „Takže jsi těhotná.“

Melissa pohlédne dolů na své břicho, pak obrátí mechově zelené oči znovu k němu. Do hlasu se jí vloudí třas, když odpoví: „V devátém měsíci.“

„To budeš asi každým dnem rodit, co?“

„Asi jo,“ odpoví.

Ve vzduchu je cítit napětí, trapnost, a Philip se nervózně zasměje ve snaze zlehčit náladu. „Hlavně s tím nezačínej tady...“

Melissa se ani nepousměje. „Žádný strach,“ ujistí ho. „Vím, kdy dítě přijde na svět.“

A v tu chvíli mu oči zabloudí k její ruce. Všimne si, že nemá prstýnek. V mysli slyší matku říkat: „*Poslední, co zrovna teď potřebuju slyšet, je, jak je šťastně vdaná, zatímco můj syn hnije dva metry pod zemí.*“ Toho se očividně nemusí obávat. „Co kdybychom šli do kuchyně, ať se můžeš posadit?“ navrhně a pokyne tím směrem.

Jakmile vejdou do místnosti, Melissa se posadí na jednu ze židlí s laťkovým opěradlem, na jejichž nepohodlí si Ronnie s otcem často stěžovali. Matka, která je podezřele zticha, se vrátí na své místo u kuchyňského ostrůvku.

„M,“ řekne Philip, „proč si nesedneš s námi ke stolu?“

„Mně je fajn tady.“

Pokud si Melissa uvědomuje, jak divně se jeho matka chová, nedává to na sobě znát. Její tvář zůstává stejně nehybná a bezvýrazná jako tvář figuríny, nebo spíše poškozené figuríny. Ústa má pořád pevně zavřená, jen její mechově zelené oči těkají po místnosti – od nádobí ve dřezu a na lince, špinavé od hráškové polévky, přes změť receptů

přichycenou ozdobným magnetem na mohutné lednici a dřevěný věšák na klíče u telefonu k prázdnému kovovému držáku na hrnce nad matčinou hlavou.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se Philip. „Uvařil jsem čerstvou kávu.“

„Díky, ale kofein nemůžu kvůli dítěti.“

Po té odpovědi se mu uleví, protože ho napadlo, jestli by žena v tak pokročilém stádiu těhotenství měla řídit, natož se procházet venku bez kabátu za mrazivé zimní noci. Philip nakonec dospěje k názoru, že Melissa možná přece jen ví, co dělá. Pováží mu, že by si dala radši vodu, proto jí nalije sklenici z karafy, pak si vezme ze skřínky hrnek na kávu. Je to jeden z matčinych z dob, kdy pracovala jako hlavní knihovnice v radnorské městské knihovně, a zdobí ho nápis *Umíš Deweyho*? Philip sedí u stolu, míchá kávu a v myslí se mu rojí nahodilé detaily o Melisse, o kterých si myslel, že už je zapomněl: její otec je pastorem luteránského kostela a Ronnie si stěžoval na jeho přísnost; má dvojče jménem Tracy nebo Stacy; přijali ji na Pensylvánskou, stejně jako Ronnieho. „Takže s vysokou už jsi asi hotová,“ nadhodí Philip ve snaze rozproudit hovor.

Melissa zavrtí hlavou. „Nikdy jsem na ni nenastoupila.“

„Ale já myslel, že ses dostala na Pensylvánskou?“ Pamatuje si to hlavně proto, že on se ani neobtěžoval hlásit se na tak dobrou školu, protože na střední ho spíš zaměstnávaly rvačky, než aby se snažil získat dobré známky.

„Dostala jsem se na ni,“ potvrdila Melissa. „Rozhodla jsem se ale nestudovat.“

„A kde teď žiješ?“

„Přímo tady v Radnoru.“

„U rodičů?“

Právě se chystá odpovědět, když se jeho matka zvedne ze stoličky a přistoupí ke stolu. „Poslyšte, vy dva si spolu můžete vykládat celou noc, až půjdu spát. Je ale pozdě. Takže pokud by to nevadilo, přeskočila bych tyhle řečičky. Proč nám nepovíš, co chceš?“

„M!“ zvolá Philip. „Nebuď hrubá!“

„To je v pořádku,“ ujistí ho Melissa a promne si rukou břicho v místě, kde se potisk sbíhá v zauzlovaný kříž. Slabým, roztřeseným hlasem řekne jeho matce: „Ovšemže chcete vědět, proč jsem tady.“

„Máš pravdu. Chci. Takže přejdi k věci.“

Philip se neobtěžuje znovu ji pokárat – stejně by to k ničemu nebylo.

Melissa si odkašle a pomalu zvedne sklenici ze stolu. Když se napije, prsty se jí tak třesou, že voda vyšpláchne přes okraj a steče jí po bradě. Utře si ji rukávem, pak otevře ústa, aby promluvila, a odhalí ošklivé černé díry vepředu v ústech. A takhle to začne, takhle začne veškeré šílenství následujících dnů. „Chápu, že vám musí připadat zvláštní, že jsem se po tolika letech znovu objevila ve vašem životě. Ale... celou tu dobu na vaši rodinu často myslím. Hlavně na vás, paní Chaseová. Protože nemůže existovat nic horšího, než když matka ztratí dítě.“

Philip pohlédne na matku a vidí, že jí jihne tvář. Pro ni byl v posledních pěti letech žal soutěží – sebemenší uznání toho, že ona je vítězem, ji potěší. Svoji poznámkou jí Melissa prakticky pověsila na krk zlatou medaili.

Melissa pokračuje: „A nikdy jsem nepřestala myslet ani na Ronnieho. Právě proto... omlouvám se, že jsem tak nervózní. Jde o to, že jsem o této chvíli hodně dlouho přemýšlela. Chtěla jsem přijít a povědět vám to už před měsíci. Ale bála jsem se.“

„Čeho ses bála?“ zeptá se Philip.

„Že mi neuvěříte.“

„Neuvěříme čemu?“

„Že neuvěříte...“ Zarazí se, polkne a na krku se jí objeví boule, která Philipovi připomene hada, o kterého se staral Donnellymu Fiumovi v New Yorku, ve chvíli, když polykal myš. „Omlouvám se, že mi tak trvá dostat to ze sebe. Ale víte, jak si všechno do detailů naplánujete, a když pak konečně přijde ta chvíle, zapomenete, co přesně jste chtěli říct? Takhle se cítím, když tu teď sedím. Asi... asi nevím, kde začít. Takže se vás asi napřed zeptám, jestli jste někdy viděli v televizi toho chlápka, co mluví s mrtvými?“

Melissina otázka něco změní v matčině tváři. Philip vidí, jak matka třikrát za sebou rychle mrkne a zacuká jí horní ret. Jemu ale z obličeje zmizí všechen výraz. Jeho srdce, které tlouklo stále rychleji, jako by právě narazilo na stěnu. Muže, o němž Melissa mluví, viděl v televizi už mnohokrát pozdě v noci. Možná jste ho viděli také. Má pleš, tvář andělíčka a silný přízvuk z Long Islandu, kterým pokřikuje na lidi v davu nahodilě iniciály, jako by vyvolával jejich milované. Když se trefí do správných písmen a uhádne jméno, začne ze sebe chrlit detaily, které mu prý předává blízký zesnulý:

Kdysi jste ztratil zasnubní prsten...

Vyrazili jste si na výlet na ostrov...

Měli jste oblíbenou píseň, na kterou jste rádi tančili...

Tyto nicneříkající útržky informací způsobí, že se lidé v publiku rozplácou, jenže Philip se vždy diví, proč nepožádají o konkrétnější detaily, které by mohly něco dokázat, jako třeba číslo sociálního pojištění nebo jméno učitele v první třídě. Nic z toho však neřekne nahlas a matku a Melissu jen mlčky poslouchá.

„Navštívila jsi ho?“ zeptá se matka. Ret jí stále cuká a v hlase jí bublá naděje.

„Jeho ne. Ve Filadelfii je ale žena jménem Chantrel, která dělá stejnou věc. Byla jsem u ní.“

„Kdy?“

„Dnes večer.“

„Myslela jsem, že jsi nám tu věc chtěla sdělit už před měsíci?“

„Souvisí to spolu.“

„Co ta Chandra říkala?“

„Chantrel.“

„Dobrá, Chantrel. Co říkala?“

„No...“

„No, co?“

Melissa obrátí oči k Philipovi, pak zpět k jeho matce. „Ronnie se mnou komunikoval ze záhrobí.“

Philip nedokáže skrýt svoji reakci. Odkloní se od stolu a založí si paže na hrudi. Kdysi by možná takové věci uvěřil, ale dnes už ve spoustu věcí věřit nedokáže: v Boha, lásku, osud, štěstí a média, která mluví s mrtvými – jen kupříkladu.

Jeho matka si naopak přisedne ke stolu a nakloní se k Melisse natolik blízko, jako by si z ní chtěla kousek ukousnout. „Co říkala?“

„Řekla mi, že Ronnie je v nebi šťastný. Že hraje celou dobu fotbal. Zmínila se o růži, kterou mi daroval před školním plesem.“

Philip musí bojovat s nutkáním odkulhat zpátky ke gauči a začíst se do životopisu Anne Sextonové nebo si pustit Lettermana, jehož pořad zrovna teď začíná. Za poslední měsíc toho moc nedělal, jen si četl životopisy slavných básníků a koukal na televizi. Nyní si uvědomuje proč: skutečný život je nanic. Melissa pokračuje a mluví o tom, že Ronniemu chybí rodiče a že několikrát do roka navštěvuje domov, hlavně o Štědrém večeru. Philip je v pokušení zeptat se, jestli *předtím*, nebo až *potom*, co

zaskočí domů k Ebenezerovi, ale ovládne se. Když už nemůže dál mlčet, vstane a jde si znovu nalít kávu. V tu chvíli mu Melissa zakryje ruku tou svojí. Její prsty působí křehce jako prsty staré ženy; jsou popraskané a teplé.

„Philipe,“ řekne a obrátí k němu svoji děsivě nehybnou tvář. „Ronnie měl vzkaz i pro tebe.“

Přestože ví, že by neměl, přestože se uvnitř krčí a přikazuje si mlčet, zeptá se: „Co říkal?“

Melissa sáhne do kapsy trika a vytáhne kazetu. Na štítku stojí modře ženské jméno a dnešní datum: CHANTREL: 3/2/04. „Myslím, že by sis to měl poslechnout sám.“

„Ty máš kazetu?“ ozve se jeho matka. „Proč ses o tom nezmínila dřív?“

„Jak jsem řekla, nebyla jsem si jistá, kde začít.“

Jediné fungující stereo v domě je v Ronnieho ložnici, za zamčenými dveřmi, spolu s červenobílým fotbalovým dresem, foťákem Canon AE-1, který Ronnie dostal k posledním narozeninám, aby mohl fotit do ročenky, sbírkou pivních trik se slogany jako PIVO: POMÁHÁ OŠKLIVÝM LIDEM K SEXU UŽ 2000 LET a stovkou dalších pozůstatků ze života pubertáka. Jediný rozdíl je, že tenhle puberták je mrtvý.

„Nemáme kazeták,“ řekne Philip.

„Ano, máme,“ odpoví matka. „V obýváku.“

„Nefunguje.“

„Ano, funguje.“

„Ne, nefunguje.“

„Ano, funguje.“

„Ne, M. Nefunguje. Kromě mě v tomhle domě nikdo hudbu neposlouchá. Takže bych to měl vědět. Zkoušel jsem to.“

„Mohli bychom si ji poslechnout v autě,“ navrhone Melissa, protože pochopí, co každý jiný člověk v jejich společnosti: že potřebují rozhodčího, aby dospěli i k těm nejmenším rozhodnutím.

Philipova matka se odstrčí od stolu a nohy židle s laťkovým opěradlem zaskřípou o kachle na podlaze. „Fajn. Pojďme.“

„Dobře se bavte,“ řekne jim Philip. „Já nikam nejdu.“

Matka vstane, našpulí rty a střelí po něm dalším znechuceným pohledem. „Co, tvůj bratr ti po tak dlouhé době pošle vzkaz a ty jsi příliš nafoukaný, než aby sis ho poslechl?“

„Nejsem nafoukaný. Jde o to...“ Zarazí se. V očích obou žen vidí, jak zoufale chtějí – ne, *potřebují* – uvěřit. I když to Philipovi připadá směšné, nemá to srdce je o jejich pošetilou naději připravit. „Jde o to, že s dlahou bude těžké dostat se do auta.“

„Ne, nebude,“ řekne Melissa a pomalu vstane od stolu. „Můžeš se vmáčknout dozadu.“

Chodník venku klouže. Philipovi se daří držet s pomocí berle rovnováhu. Jeho matka, zabalená do černého vlněného kabátu, který dává jejímu tělu tvar stíhačky se širokým rozpětím křídel, jakou Philip jednou viděl proletět nad New Yorkem během přehlídkového týdne *Fleet Week*, jde před ním spolu s Melissou. Její přístup k té dívce se obrátil o sto osmdesát stupňů. Požádala Melissu, aby ji přestala formálně oslovovat „paní Chaseová“ a začala jí říkat křestním jménem, Charlene. Dokonce drží Melissu za ruku, jako by na ní visela v zoufalé touze po tomto nečekaném spojení s Ronniem. Matčin nový přístup je Philipovi stejně nepříjemný jako její předchozí hrubost, protože ví, jak rychle umí změnit náladu a zaútočit – obzvláště jestli se jí nebude líbit, co na pásce uslyší.

Střecha, kapota a kufr Melissiny staré Toyoty Corolly jsou pohřbené pod koláčem sněhu. Všechna okna jsou potažená vrstvou

ledu, tedy až na malou škvíru na čelním skle, jako by Melissa udělala pouze nezbytné minimum potřebné k tomu, aby mohla přijet. Když otevře Philipovi zadní dveře, do nosu ho uhodí odér starého cigaretového kouře a slabý pach hnilobného ovoce nebo možná starých bot. Napadne ho, proč je vůz těhotné dívky cítit kouřem. Shodí ze sedadla pásky, knihy a šedé tepláky a usadí se tak pohodlně, jak jen to jde – s ohledem na arktický vzduch uvnitř. Není tam jen zima – jde o takový ten druh lezavé zimy, který je vyhrazen vozu nastartovanému za mrazivé zimní noci. Sedadla působí tvrdě a nepoddajně. Když se nadechne, vzduch ho pálí v hrdle. Zatímco si Philip mne ruce a čeká, až matka a Missy nastoupí dopředu, prohlíží si špinavé, zpoceně ponožky, zmačkané džíny, trika a něco, co zprvu považuje za černý štěrk, pak si ale uvědomí, že se jedná o mrtvé mouchy na zadním okně. Jeho matka Melissu přerušila, než mu stačila říct, kde v Radnoru bydlí. Jak to vypadá, možná dokonce přímo v autě. Philip se otočí a prohlédne si kapsy na sedadlech, do kterých jsou nacpané nákupní tašky od Genuardiho a učebnice matematiky s titulem vyvedeným tiskacími písmeny na hřbetě: ALGEBRA PRO VAŠI BUDOUCNOST. Nakonec se podívá na podlahu a všimne si popisků na kazetách, které tam před okamžikem shodil. Několik jich poznává – Jewel: *Pieces of You*, Natalie Imbruglia: *Left of the Middle*, Hole: *Live Through This* –, další ale vypadají nahrané podomácku a nesou stejný rukopis jako ta, kterou se Melissa chystá vložit do přehrávače, jen jména a data jsou jiná:

Helene, 18/6/01

Davida, 23/12/99

Rasha, 17/3/02

Lyman, 18/6/03

Philipův neklid sílí, když se nakloní mezi sedadly dopředu, zatímco Melissa nastartuje motor a zapne topení. Tehdy si všimne fotek přilepených k popraskané vinylové palubní desce. Zpod zažloutlé, loupající se lepicí pásky se na něj usmívá Ronnie se svým nechvalně proslulým předkusem. Pískově světlé vlasy má pocuchané, oči neuvěřitelné barvy nebeské modři. Na jedné fotce má na sobě červeno-bílý fotbalový dres a klečí na prázdné lavici na tribuně. Na jiné leží na zádech na kostkované dece v triku ze své sbírky: PIVO: JEDINÝ DŮKAZ EXISTENCE BOHA, JAKÝ POTŘEBUJU. Na ještě další je oblečený do smokingu a stojí vedle Melissy před krbem z bílých cihel. Její krajkové šaty jsou dokonale čisté, protože fotka byla pořízena předtím, než se tu noc vydali limuzínou na cestu domů.

Philip přemýšlí, jestli si matka uvědomuje, jak skutečně bizarní se tato návštěva stala. Ta ale poklepe prstem s okousaným nehtem na Ronnieho fotku z posledního ročníku a řekne: „Tu mám taky. Jenom ve velikosti dvacet na dvacet pět. Mám ji na prádelníku.“

„Zbožňuju ji,“ odpoví Melissa a přitiskne dlaně na průduchy, aby zkontrolovala, jestli už topení hřeje. „Je na ní vidět, jak skutečně modré jsou jeho oči.“

Byly, pomyslí si Philip a opře se na sedadle.

Kvůli ledu na oknech působí auto jako iglú, což v něm vyvolává ještě studenější a klaustrofobičtější pocit. Malým otvorem, který připomíná díru na chytání ryb v ledu, hledí na jejich mamutí pensylvánský kamenný dům se širokou skosenou střechou a rajčatově červenými okenicemi. Jedna z jeho nejranějších vzpomínek pochází ze dne, kdy se sem přistěhovali. Byly mu čtyři, těsně potom se narodil Ronnie. Zatímco jeho otec dokončoval stáž na Pensylvánské, bydleli v apartmá na Spruce Street ve Fily. Ve srovnání se stísněným bytem působil tenhle dům jako palác. Philip si pořád vzpomíná, jak

byl šťastný, když mu matka – těhotná jako nyní Melissa – dovolila běhat sem a tam prázdnými chodbami, a jak se domem rozléhal jeho nadšený výskot, když chodila za ním a škádlila ho: *Dostanu tě... dostanu tě... maminka tě dostane, dostane, dostane...*

„Chvíli asi potrvá, než najdu na pásce to správné místo,“ říká Melissa. „Dneska večer tam totiž byli i jiní lidé, které volala přede mnou.“

Philip se odvrátí od domu nazpět k předním sedadlům. Ve svitu palubní desky připomínajícím záři světlušek nejsou jizvy na Melissině tváři vidět. Pořád je v ní možné zahlédnout něco z dívky, kterou bývala. Pohlédne na matku a snaží se i v ní najít něco z jejího bývalého já – ze ženy, která se před lety nastěhovala do tohoto domu, nechala syna běhat chodbami a smála se, když ho pronásledovala jídelnou a nahoru po schodech.

„Myslím, že jsem to našla,“ oznámí Melissa.

Když Chantrel promluví, její hlas je bez přízvuku a nezní ani chraplavě jako hlas kuřáčky, jak Philip očekává. Je hebký a klidný. Artikulovaný. Připomíná mu hlas sestry na pohotovosti u Svatého Vincenta, která ho držela za ruku a konejšivě na něj mluvila: *Hodně jste trpěl. Budete ale v pořádku.*

„Je tu mladá osoba, která na mě promlouvá, a její jméno začíná na R,“ říká Chantrel.

„Jmenuje se Ronnie?“ ptá se Melissa na pásce.

„Ano. Je to Ronnie. Říká mi, jak moc mu chybíte. Ukazuje mi květiny. Vypadá to na růže. Je to tak správně?“

„Večer před školním plesem mi dal růže... Tu noc zemřel.“

Víc Chantrel nepotřebuje, aby začala vyplňovat bílá místa. Pokaždé když jí Melissa poskytne další detail – pronajatá bílá limuzína, Ronnieho láska ke sportu a fotografování, její hluboký žal –, Chantrel se toho chytí. Říká, že Ronnie několikrát do roka navštěvuje svoji

rodinu. Že rád hraje fotbal s jinými teenagery, kteří zemřeli. Philip chce celou dobu křičet: A co třeba číslo jeho sociálního pojištění? Nebo jeho učitelka v první třídě? Jeho sbírka pivních triček? Nebo když nás otec vzal na golf a já se dostal do maléru, protože jsem Ronnieho při rozmachu nechtěně praštil holí do břicha? Anebo cokoli jiného, co by bylo, kurva, specifitější?

„Vidím, jak někdo píše dopis,“ říká Chantrel. „Ano, někdo píše dopis. To mi Ronnie ukazuje.“

„Víte jistě, že to není báseň?“ ptá se Melissa.

Philip si pamatuje, že četl jednu ze svých básní na pohřbu. Tenkrát poprvé přiznal rodině, že rád dělá i něco jiného, než jen čte a kouká na televizi. Báseň se jmenovala *Ostrý přechod*: rozšířená metafora o chlapci, který přelézá přes rezavý lot z ostatního drátu a při cestě dolů na druhé straně se pořeže. Philipův učitel poezie na vysoké ji miloval. Jenže všechny časopisy, kterým ji Philip po odchodu do New Yorku poslal, mu ji vrátily se zdvořilým odmítavým dopisem. Pouze jeden všivý redaktor se obtěžoval připsat něco na konec, a ani to nebylo povzbudivé: *Méně metafor, víc významu!* Philip dopisy vyložil akvárium prapodivného hada a klec zákeřného loskutáka, o něž se staral ve studiu, které si pronajímal od Donnellyho Fiuma – to odmítnutí přišlo úplně navrch.

„Počkat,“ říká Chantrel. „Skutečně je to báseň. Píše někdo, kdo je nějak spojený s Ronniem, básně?“

„Jeho bratr,“ odpoví Melissa na pásce.

„Začíná jméno jeho bratra na B?“ Nastává okamžik ticha, během kterého si Chantrel musí uvědomit, že se zmýlila. Pak říká: „Promiňte. Slyšela jsem ho špatně. Ukazuje mi něco, co může být D nebo T.“ Další odmlka. „Začíná jeho jméno na T nebo na D, nebo možná na P?“

A co třeba A, B, C, D, E, F, G? pomyslí si Philip. Nebo možná H, I, J, K, L, M, N, O, P?

„Philip,“ říká jí Melissa. „Jeho bratr se jmenuje Philip.“

„Ano, to je ono. Omlouvám se, chvíli jsme měli špatné spojení. Ronnie chce, abyste mu řekla, že miluje jeho poezii.“

„Slyšel jsi to?“ říká nyní Melissa a hledí do zpětného zrcátka.

Philip se donutí k úsměvu, chce se mu ale spíše brečet. Pohlédne na matku, která opět špulí rty. Když se páska zastaví, vybuchne tak hlasitě a nečekaně, že sebou Philip trhne. „To je všechno? Kvůli tomu jsi nás vzbudila uprostřed noci? Abys nám řekla, že Ronnie má rád Philipovu poezii!“ Poslední slovo pronese s důrazem na *p*, jako by vyplivla něco zkaženého – pro ni Philipova poezie *je* něco zkaženého.

„M,“ řekne Philip, když si všimne výrazu překvapení na Melissině tváři. „Nech toho.“

Matka zmlkne, aby se nadechla, ještě ale neskončila – ani zdaleka ne.

„Jak se opovažuješ plýtvat mým časem kvůli takovým sračkám? Víš vůbec, jak je to pro mě těžké? Víš to? Každý den musím procházet kolem jeho dveří. Každý den se musím budit s vědomím, že můj syn je mrtvý! Ty můžeš prostě dál pokračovat ve svém životě stejně jako Chantrel nebo Chandra, nebo jak se, kurva, jmenuje, já ale nikdy nebudu moct jít dál! Ty se můžeš nechat zbouchnout od nějakého chlápka, aniž by ses za něj provdala, a žít si šťastný život, ten můj ale skončil. Rozumíš tomu? Tohle je můj život!“

„M!“ zakřičí Philip znovu, když se v Melissiných očích objeví slzy a začnou jí stékat dolů po znetvořené tváři. „Dost. No tak. Nech toho.“

Ona ale nepřestane. Mává prstem jako zbraní a při slovech jako *ty* a *tvůj* ukazuje na Melissu, když naopak mluví o sobě, bodá se do vlastní hrudi. „Ty si myslíš, že na *mě tvoje* jizvy udělají dojem? Zlato, ty takhle vypadáš zvenku, protože *ty* jsi s ním byla tu noc, kdy zemřel. Nemáš ale nejmenší tušení, jak znetvořená a navíc ošklivá

jsem *já* uvnitř kvůli tomu, co se stalo *mému* dítěti. Kdybys to mohla vidět, zaručuju *ti*, že bys utekla. Takže nám oběma prokaž laskavost, holčičko, vycouvej s tímhle krámem z *mojí* příjezdové cesty a už se tu nikdy neukazuj. *Ty* si běž a měj si *svého* parchanta a žij si *svůj* zkurvený život. Mě ale nech na pokoji.“

„Mami!“ zakřičí Philip. „Řekl jsem, sklapni! Drž! Hubu!“

A tentokrát konečně zmlkne. Přitiskne prst na studené sklo, aby si ho zchladila a načerpala energii na druhé kolo. Je slyšet jen Melissin pláč, jak si schovává tvář v dlaních. Každý její nádech doprovázejí drobné zajímavé zvuky, jako by jí něco dlouhého a zauzlovaného tahali ven z hrdla. Philip je na podobné výbuchy vzteku zvyklý, ale to ubohé děvče sem dnes večer přijelo, aniž by tušilo, že jeho matka je bezedný kotel jedu.

Očekává, že Melissa přestane plakat a začne se chystat k odjezdu. Jenže to se nestane. Očekává, že matka si přitáhne černý vlněný kabát ke krku a vysedne z auta. Jenže ani to se nestane. Místo toho zůstává sedět na sedadle a patrně čeká na šanci, aby mohla tu holku dodělat. Hledí na Melissina ramena, která se zvedají a klesají, jako když se kočka snaží vykašlat chuchvalec vlasů nebo posekané trávy.

Philip neví, co má dělat. Oči mu krátce zalétnou k fotkám na palubní desce, na kterých se Melissa usmívá vedle Ronnieho. Jeho bratr byl vším, čím Philip ne – byl populární, extrovertní, sportovně založený, výborný student. Normální syn, jakého si rodiče přáli a dostali ho až na druhý pokus. Ronnie ho dokonce překonal i tím, že zemřel, takže nikdy nedostane šanci zkazit si život stejně jako Philip. I po tolika letech Philip stále cítí přízračné bodnutí žárlivosti už jen při pohledu na bratrovu fotku, a cítí se ještě ubožeji, protože žárlí na mrtvého. Nakonec se odvrátí od fotek a položí ruku na Me-

lissino drobné rameno. Pová jí, že je mu líto, co se právě stalo, že nemá důvod plakat, že všechno je v pořádku.

„Nic není v pořádku,“ odpoví, sundá si ruce z obličejů a natočí hlavu, aby na něj viděla. Pod tímto úhlem světlo z palubní desky osvětluje tu část její tváře, která připomíná mozaiku; zjizvený kus kůže se matně leskne. Jako by svítla zevnitř, jako by v ní někdo zažehl oheň. „Ty to nechápeš. Ta páska ještě není u konce. Musím ji jenom otočit, aby sis mohl poslechnout zbytek.“

„Zbytek?“

A pak přesně to udělá – natáhne se, stiskne tlačítko, vysune pásku, otočí ji a zastrčí zpátky. Vozem se rázem rozlehne Chantrelin hlas, tentokrát tišší než předtím. Melissa zesílí zvuk. „Nic z toho ale není důvod, proč jste dnes večer tady, že ne?“ zašeptá Chantrel.

Venku fičí tak silný vítr, že otřásá autem. Holé větve obrovského dubu na předním dvorku vztekle chrastí.

„Ne,“ řekne Melissa na pásce a ta v autě zavrtí hlavou.

„Přišla jste kvůli dítěti, že ano?“

Melissa kývne, jako by pořád byla ve společnosti Chantrel. Všechno je to natolik ubohé a smutné, že se Philip musí odvrátit. Nechce ani pomyslet, co jeho matka udělá, až páska skončí tentokrát. Malinkou dírou v ledě se zadívá na tmavé okno bratrova pokoje a začne si v duchu kreslit jeho plánek, jen aby myslel na něco jiného. Na cokoli jiného. Je tam postel pro jednoho s námořnický modrým přehozem; poškrábaný dřevěný psací stůl s elektrickým ořezávkem; hromada trofejí a na vrcholu každé stojí malinký zlatý mužíček, běží, hází, chytá; plakát skupiny U2 na dveřích, na kterém Bono drnká na kytaru; starožitná sada velkých stříbrných vysílaček na polici. Když už si Philip nedokáže vzpomenout na nic dalšího, pokusí se vybavit si místo toho nápisy na pivních tričkách:

VZDAL JSEM SE PITÍ: BYLO TO NEJHORŠÍCH PATNÁCT MINUT
MÉHO ŽIVOTA...

ROZDÍL MEZI PIVEM A JEŽÍŠEM: NA DRUHÉ PIVO NEMUSÍTE
ČEKAT VÍC NEŽ 2000 LET...

„Za celé ty roky jste ho nepřestala milovat, že ne?“ říká Chantrel, zatímco jeho matka ťuká prstem do dveří a rozpaluje se k finále, určitě velmi výbušnému. „První láska je ta nejčistší, protože té osobě dáme celé své srdce a duši. Vy jste je dala Ronniemu, že ano?“

„Ano,“ odpoví Melissa spolu se svým hlasem na pásce.

Jeho matka začne ťukat silněji.

PIVO: MNOHEM VÍC NEŽ PITÍ K SNÍDANI, pomyslí si Philip.

ŠETŘTE VODOU, PIJTE PIVO...

VELCÍ GÉNIOVÉ PIJÍ STEJNĚ...

„Říká mi, že vás slyší. Že ví, jak moc trpíte od chvíle, co odešel. A proto nalezl způsob, jak zůstat ve vašem životě. Proto je to dítě tak zvláštní. Myslím, že víte, že jde o dar, za který jste se tolik let modlila. Ronnie mu požehnal, abyste mohla jít dál. Je... je mi to líto, drahá, ale spojení se přerušuje. Říká, že už musí jít. Je pryč, ztratila jsem ho.“

Tentokrát se hlas na pásce odmlčí nadobro.

Philip nervózně hledí na matku, která přestala ťukat. Vypadá, jako by se chystala znovu začít křičet, ale Melissa teď pláče ještě usedavěji, ramena se jí otřásají a ruce klepou. Cítí, že ani jeho matka netuší, co dělat.

„O co jde?“ zeptá se Philip Melissy.

Lapá hlasitě po dechu, že chvíli trvá, než ze sebe dokáže vypravit následující slova: „Copak nechápeš? To jsem vám přišla říct. To, co řekla o dítěti na kazetě, je pravda.“

„Co je pravda?“ zeptá se Philip, aby nedal matce šanci promluvit.

„Je to dar od něj.“ Zmlkne, naposledy se zhluboka nadechne, pak

jim konečně oznámí, proč sem dnes večer přišla: „Byla jsem v životě jen s jednou osobou. S Ronniem. Tu noc, kdy zemřel. Bylo to naše poprvé a naposledy. Moje poprvé a naposledy s kýmkoli. A teď, po všech těch letech, jsem těhotná a nevím, co dělat. Protože se nějak, nevím jak, stal zvláštní zázrak. Dítě, které v sobě nosím, je jeho.“

2. KAPITOLA

Čtyři roky, sedm měsíců, patnáct dnů a pět hodin předtím, než se Melissa Moodyová objeví u domu Chaseových a oznámí jim tu neuvěřitelnou novinu, sedí na polstrovaném sedadle u okna ve svém pokoji, čeká a vyhlíží, až bílá limuzína s Ronniem uvnitř vyjede zpoza rohu. Toho teplého červnového večera je stále studentkou posledního ročníku střední školy, je stále nevinnou puberťačkou se sladkou, bezchybnou tvářičkou, jakou mají dívky v letácích obchodních domů, které chodí s nedělními novinami. Melissa samozřejmě neví, že má před sebou poslední večer s takovou tváří. Prozatím je šťastně oblečená do krajkových šatů značky Gunne Sax v perlové barvě. Tyhle starožitné šaty si pořídila za dvacet devět dolarů v *Rusty Zipper* ve Filadelfii, protože v obchodním centru King of Prussia Mall nic slušného neobjevila s ohledem na padesátidolarový rozpočet, stanovený spořivými rodiči. Melissa je tak vděčná, že jí a její sestře dovolili jít na školní ples, že se neodvážila si postěžovat ani slovíčkem.

Z chodby se nesou zvuky Stacyných příprav. Zapne se fén a zase se vypne. Kartáč zarachotí o toaletní stolek. Otevrou se dvířka lékárničky a zase se zabouchnou. Stacy si vybrala smaragdově zelené šaty ve výprodeji u *Filene* a matka jí je upravila na šicím stroji. Melissa ji varovala, že dělá chybu, jenže Stacy neposlouchala. Teď sestra lituje, protože... šaty vypadají jako z výprodeje a upravené matkou na šicím stroji.

„Missy!“ zaječí Stacy a její hlas zní jako nehty na tabuli. „Prosím, pojď a zachraň mě před touhle módní noční můrou.“

„Za minutku,“ zavolá Melissa a znovu se zadívá na konec ulice a za bílý šindelový kostel na rohu. Limuzína pořád není v dohledu. Vidí jen skupinku holek, které na kolečkových bruslích jezdí okolo stopky. Postavily si provizorní rampu z kusu překližky a ze dvou kamenů, které si vypůjčily ze sousedovy zídky. Zatím ji žádná nedokázala sjet bez pádu. Dřív jsem ty holky hlídala, pomyslí si Melissa, teď jdu na školní ples. Poprvé v životě se cítí dospělá a osvobozená – alespoň skoro – z vězení rodičovských pravidel. Ten pocit je z velké části spojen s Ronniem a s jejich plány na dnešní večer, nemluvě o plánech na život po střední.

„Missy! Ronnie a Chaz tu budou každou vteřinou a já vypadám jako mořská panna!“

Melissa se neubrání smíchu. „Vím jistě, že Chazovi se budeš jako mořská panna líbit. Jako v tom filmu, který pořád dokola běží na TBS, v tom s Daryl Jaksejmenuje a Tomem Hanksem.“

„Velmi směšné,“ odsekne Stacy, strčí do dveří jejího pokoje a kartáč před sebou drží jako malý meč. „Myslím to vážně. Potřebuju pomoc.“

„Já tě varovala.“

„Dobrá, varovala jsi mě. Uznávám. Tímto tě jmenuju vševědoucí bohyní výběru plesových šatů. Takže mohla bys slézt dolů z trůnu a poradit mi, co mám dělat?“

Stacy si založí ruku v bok, který se kvůli šatům zdá dvakrát širší než obvykle, jak si Melissa nemůže nevšimnout. Ta věc vypadá jako přehozy, které matka ušila pro židle darované kostelu – jsou upnuté na všech nesprávných místech a všude jinde přebývají. A z té barvy bolí oči.

„Nemáš tam vzadu knoflík, kterým by se dala ztlumit ta barva?“ řekne Melissa a zastíní si oči rukou.

Její sestra zafuní. „Jen si ze mě utahuj, ani ty v těch sto let starých hadrech nevypadáš jako z časopisu.“

„Jsou staré dvacet let.“

„To je jedno. Podívej, pomůžeš mi, nebo ne?“

Melissa ví, že by si měla přestat ze Stacy utahovat, ale je to prostě příliš zábavné. Přistoupí ke komodě a vytáhne horní zásuvku. Pod ponožkami a spodním prádlem a tím, co nazývá svým krycím deníkem, má sluneční brýle. Vytáhne je a podá sestře.

„Nechápu,“ odpoví Stacy.

„Pověz Chazovi, ať si je při tanci nasadí jako ochranu před UV zářením.“

„Jdi do prdele!“ zaječí Stacy a hodí po Melisse kartáč i sluneční brýle. Málem ji trefí do obličeje, pak spadnou na zem a sklouznou po navoskované podlaze pod postel.

„Holky!“ zavolá otec nahoru hlubokým hlasem, kterým přednáší nedělní bohoslužby.

Melissa a Stacy ví, co bude následovat, a vysloví jeho slova bezhlesně spolu s ním: „Víte, co si myslím o sprostých slovech.“

„Stacy, omluv se mu, než změní názor a nedovolí nám jít.“

Její sestra se zadívá dolů na zelené volány v celé jejich kráse. „Zrovna teď bych to uvítala.“

„No tak, Stace. Nedovolím, abys mi pokazila dnešní noc. Omluv se mu.“

„Když to udělám, přestaneš si utahovat z mých šatů?“

„Slibuju.“

„Promiň, tati!“ zavolá Stacy dolů ze schodů. Pak sestře položí stejnou otázku, jakou jí klade už celé týdny. „Tak co, mám si vlasy vyčesat, nebo je nechat rozpuštěné?“

Melissa znovu vyhlédne ven z okna a směrem ke stopce u kos-tela na rohu. Jedna z holek na kolečkových bruslích – jmenuje

se Wendy Dugasová – se pokusí o skok a vymázne se. Limuzína pořád není nikde v dohledu. Znovu se soustředí na své zrcadlo, kterým je její sestra. Dříve Melissa milovala všechno, co souviselo s tím, že má dvojče, od stejných šatů, které jim matka jako dětem kupovala, až po otázky, které jim lidé nevyhnutelně kladli: *Máte nějaké nadpřirozené spojení? Vyměnily jste si někdy na jeden den místa? Jak vás od sebe rodiče v dětství rozeznali?* Už jen vědomí, že na světě existuje její věrná kopie, vyvolávalo v Melisse pocit výjimečnosti. Ten se však v poslední době změnil. Když se na Stacy dívá nyní, soustředí se na jejich odlišnosti namísto podobností. Pro začátek na to, jak trucovitě její sestra neustále špulí rty a jak napnutě působí její tvář, když se směje. Pak samotný její smích, který zní skřípavě a je mnohem hlasitější než ten Melissin. Ronnie byl první, kdo ty malé rozdíly vyjmenoval, a to jako vysvětlení, proč ho přitahuje právě Melissa, a ne Stacy. První, kdo ji viděl jako naprosto oddělenou od jejího dvojčete, a ona ho za to ještě víc miluje.

„Země volá Missy,“ říká jí Stacy. „Haló. Jsi tam uvnitř?“

„Jsem tu.“

„Co si myslíš o mých vlasech?“

„O tvých vlasech? Myslela jsem, že potřebuješ pomoci se šaty.“

„Potřebuju. Soustředím se ale na věci, které můžu spravit v následujících několika minutách. Tak co: vyčesat, nebo rozpustit?“ Stacy jí to předvede, jako by to dělala poprvé, podrží si vlasy nahoře na hlavě, pak je nechá spadnout na ramena.

„Rozpustit,“ řekne jí Melissa, protože ona je má vyčesané a dnes večer chce vypadat jinak než sestra. Obzvláště dnes večer.

Stacy se chystá položit další otázku, oči jí ale zalétnou k oknu. „Ach, můj Bože! Jsou tady!“

Melissa se otočí a vidí, jak naleštěná bílá limuzína míjí jehličnan v rohu dvora a zahýbá na příjezdovou cestu. Poslední zbytky pohasínajícího slunečního svitu se odrazí od dlouhé lesklé kapoty; skla jsou kouřová jako ve filmu. Projdou pokojem a sledují, jak auto zastavuje za zlatým geem jejich rodičů. Otevrou se dveře a vystoupí Chaz. V sedmnácti už je vidět náběh na pivní pupek. Jeho kůže má barvu vařeného šunky a vlasy si dal ostříhat tak nakrátko, že se nedá určit jejich skutečná barva. Týden po slavnostním ukončení školy Chaz odjede, aby se připojil k letectvu. Dokonce i nyní, když stojí na jejich příjezdové cestě v pronajatém černém smokinku, si ho Melissa umí představit v uniformě. S Ronniem jsou přátelé, protože oba patří do fotbalového, basketbalového, wrestlingového a běžeckého týmu, Melissa se ale musí neustále uklidňovat, že si nejsou vůbec podobní. Tak třeba Chaz neustále osahává její sestru u skříněk ve škole – její rodiče by dostali infarkt, kdyby se to dozvěděli. A v hodině algebry si zvykl psát Melisse koketní psaníčka na stránky její učebnice – Stacy by dostala infarkt, kdyby se to dozvěděla. Nejhorší ze všeho jsou ubohé vtipy o „pastorových dcerách“, kterými je častuje, když jsou všichni čtyři pohromadě:

Je dcerou pastora, na pastvu bych ji ale nepustil...

Je dcerou pastora, umí ale oholit ovečky...

Melissa je vždy v pokušení odpovědět: *Ty dcerou pastora nejsi, rozhodně jsi ale sráč.*

„Kde je Ronnie?“ zeptá se Stacy, protože Chaz už stojí skoro minutu na příjezdové cestě, zívá, protahuje se a upravuje si rozkrok.

Další věc, kterou Melissa na Chazovi nesnáší: *pořád* si upravuje rozkrok.

Ucítí bodnutí obav, že se něco pokazilo, možná Ronnie změnil na dnešní večer názor. Vtom se ale otevře střešní okno a jeho metr

osmdesát vysoká postava se širokými rameny se zvedne z auta. Ronnie vzhledne k oknu jejího pokoje, a když se jeho oči střetnou s Melissinýma, zvedne foťák a vyfotí ji. Potom se usměje a teatrálně k ní napřáhne ruku. „Julie. Julie. Proč jsi Julie?“

Melissa vysune okno úplně nahoru. „Moulo! Popletl jsi to! To Julie se ptá ,proč.“

„Aha,“ odpoví Ronnie. „A co teda říká Romeo?“

„Nevím. Co třeba ,Kozlíčku, spust' dolů vlasy?‘ Ten příběh se mi stejně líbí víc.“

„Co kdybyste vy dvě dopravily svá pozadí sem dolů?“ ozve se Chaz.

Stacy si přitiskne prst na ústa a ukáže na hlavní dveře, aby zmlkl, než ho uslyší jejich rodiče.

„Promiň,“ řekne Chaz a udělá znamení kříže. „Půjдете dolů, nebo ne?“

„Ne, dokud nezazvoníte na zvonek a neuděláte dobrý dojem na mámu a tátu jako správní džentlmeni,“ odpoví mu Stacy.

Chaz se zatahá za rozkrok. „Všechno je jednou poprvé.“

Ronnie zmizí černým obdélníkem střešního okna zpět dovnitř a znovu se objeví, když vyleze ven bočními dveřmi s foťákem a průhlednou plastovou krabičkou s Melissinou červenou květinou v rukách. Když kluci zamíří ke dveřím, Stacy se odvrátí a dřepne si, aby nahlédla pod postel a vytáhla zpod ní kartáč na vlasy. Melissa zatím nespouští oči z Ronnieho. Sotva dokáže uvěřit tomu, že mezi blbci, jako je Chaz, našla na jejich škole někoho, jako je on. Melissa na něm miluje všechno. Úplně všechno. Zpocenou vůni jeho kůže po tréninku. To, jak pevně vypadá jeho zadek ve fotbalovém dresu, až by si hned štípla. Zářivou modř jeho očí. Jeho statná ramena. Mírný předkus. Vzrušení, s jakým přeskakuje od tématu k tématu, kdykoli spolu hovoří. Melissa ho miluje, protože Ronnie se nebojí chovat

pošetile, jako když citoval Romea a Julii. Miluje, jak si češe své pís-
kově blond vlasy na pěšinku, ani ne uprostřed, ale ani ne na straně,
několik neposedných loken mu neustále visí do čela a on si je marně
odhrnuje stranou. Melissa dokonce miluje i jeho zvyk olizovat si
při mluvení rty, protože kvůli tomu myslí pokaždé, když ho vidí,
na líbání. Vlastně to dělá i teď, odhazuje si vlasy dozadu a olizuje
si rty, zatímco míří ke vchodovým dveřím do domku Moodyových.

V ten okamžik si Melissa vybaví, kolikrát se po škole vplížili
do temné komory semináře fotografování. Ronnie fotí do školní
ročenky, proto je jediným studentem, který od ní má klíč. Pokaždé
rozloží na zemi deku a mazlí se celé hodiny, tisknou se k sobě v tlu-
meném červeném světle místnosti a ona se z pachu chemických
vývojek dostává do rauše. Kolikrát jsme se museli přinutit to neu-
dělat? přemýšlí. Ani to nedokáže spočítat. Jenže Melissa je ráda, že
počkali, dnešní noc bude o to výjimečnější.

Když se dole ozve zvonek, má pocit, jako by k ní někdo přistoupil
zezadu a ponořil jí hlavu do nádoby s vývojkou v temné komoře, cítí
se totiž vržena do prudké, jedovaté nervozity. Melissa si přitiskne
ruku na převracející se žaludek a přistoupí k bílému proutěnému
nočnímu stolku, aby se napila vody. Zavře pevně oči ve snaze vy-
tlačit z mysli všechny ty chvíle s Ronniem i to, co si naplánovali
na dnešní noc, alespoň dokud nepřečká několik následujících minut
s rodiči. Melissa si upraví šaty, pak znovu vyhlédne z okna. Holky
na kolečkových bruslích odtáhly provizorní rampu ke kraji silnice
a nechaly ji tam, aby to mohly zítra zkusit znovu – jenže Melissa
nemá v plánu tady stát, aby viděla, jestli to zvládnou.

„Děvčata,“ zavolá matka a její hlas je tak napěchovaný nuceným
veselím, že zní jako matky z padesátých let ve starých komediálních
seriálech, které opakují v noci v televizi. „Máte tu nápadníky.“

„Pojďme,“ řekne Stacy od zrcadla, u kterého si kartáčuje vlasy.

„Potřebuju čůrat,“ řekne jí Melissa. „Běž napřed. Budu tam za vteřinu.“

Když sestra odejde, Melissa rozepne velkou kabelku, kterou si s sebou bere i přes posměšné poznámky ohledně jejích rozměrů, jimiž ji Stacy poslední dny častovala. Melissa naposledy zkontroluje její obsah: srolované khaki kalhoty, obyčejné bílé triko, žabky, náhradní spodní prádlo a kartáček na zuby. V tom všem je ukrytá čtyřicetiwattová červená žárovka, kterou před několika dny koupila jako malé překvapení pro Ronnieho. Pokud se jí podaří ji během večera nerozbít, má v plánu našroubovat ji do lampičky u postele v motelu, kde se ubytují, jako žertovnou připomínku jejich schůzek v temné komoře. Ráda by si toho s sebou vzala víc, nic jiného se ale do kabelky nevejde a ona nechce, aby její rodiče nebo Stacy pojali podezření. Navíc s Ronniem plánují odjet jenom na několik dnů. Přestože dostane kvůli výletu domácí vězení na celé léto a čeká ji trest, jaký si ani neumí představit, Melissa si říká, že to bude stát za to. Chce, aby jejich poprvé bylo výjimečné. Na rozdíl od cour ve třídě, které se vzdaly panenství už dávno ve svých ložnicích po škole, zatímco jejich rodiče byli v práci, Melissa si chce tuto noc pamatovat navždy.

Před odchodem otevře horní zásuvku a odemkne svůj deník, aby si přečetla, co před několika hodinami napsala. Dokonalým dívčím rukopisem, který si nacvičila právě pro něj, v něm stojí:

Z dnešního školního plesu jsem tak vzrušená! Ježíš mi požehnal tou nejúžasnější matkou a otcem a já jsem jim vděčná, že mi poskytli tuto jedinečnou příležitost. A dostalo se mi požehnání i v tom, že jsem si našla hodného křesťanského chlapce, jako je Ronnie, který sdílí moji víru v našeho Pána.

Melissa ví, že přehání víc než obvykle, nechce ale nic riskovat. A z nějakého pověřivého důvodu strážku políbí, pak deník zavře a zamkne a nakonec ho znovu pohrbí pod spodním prádlem a ponožkami. Když opustí ložnici, zamíří ke schodům, zastaví se na jejich vrcholu a zadívá se dolů. Ronnie, Chaz a Stacy čekají na druhé straně obývacího, takže na ně odsud nevidí. Na dohled má pouze otcovu úplňku podobou pleš a matčiny žluté vlasy. Něco na jejich voskovitých tvářích bez vrásek a úhledném oblečení jí v poslední době vadí. Přeje si, aby se jejich tváře a jejich šaty trochu víc pokrčily, aby vypadali jako normální rodiče. Její matka mlčí, jako obvykle v otcově společnosti. Jeho hluboký, suchý hlas káže o pravidlech dnešního večera, zatímco chrastí drobnými v kapse, loví v ní mince a prosypává je mezi prsty.

Zpočátku je těžké rozlišit jednotlivá slova. Slyší ho říkat očividně: „Žádný alkohol... doma před půlnocí...“ Potom něco, něco, něco a změni téma. „... tým se setká před slavnostním zakončením... myslíš, že překonáš svůj rekord?“

„Mám to v plánu, pane,“ odpoví Chaz a hraje džentlmena líp, než by si Melissa myslela.

„Chaz je jediný v historii radnorské střední, kdo hodil víc než devatenáct metrů,“ říká Stacy.

Melissa ví, že Ronnieho musí rozhovor k smrti nudit, protože oba se už v minulosti stali oběťmi Stacyna a Chazova slovního průjmu o jeho přihlouplém házení koulí. Melissa sestoupí se schodů, aby ho zachránila. Ronnie vypadá moc dobře, jak tam stojí ve smokinku u krbu z bílých cihel, že ji naplní nový druh bolesti. Má pocit, jako by jí někdo vlil do těla příliš mnoho krve, a ta teď prosakuje jejími póry do vzduchu, až všechno kolem ní zrudne jako v temné komoře.

„Vypadáš báječně, drahoušku,“ řekne matka a zvedne foťák na jedno použití, aby si udělala fotku.

„Prostě nádherně,“ souhlasí otec falešně srdečným tónem, který nasazuje před společností nebo v předsálí kostela.

Melissa sklopí oči ke zbrani, kterou je jeho tenký hnědý opasek, a obrátí se k Ronniemu, aby uklidnila rozhoupaný žaludek. „Co si myslíš?“ zeptá se a pohlédne dolů na své šaty. „Líbí se ti?“

Ronnie si olízne rty a usměje se. „Jestli se mi líbí? Zbožňuju je. Jsi krásná.“

Přestože se snaží ovládnout, jediné, na co Melissa dokáže myslet, je, že ho chce líbat, tisknout se k němu, cítit, jak tvrdne v kalhotách a tlačí, tlačí, tlačí se na ni... až se dnes večer poprvé vtlačí *do ní*.

„Co kdybys Missy nasadil květinu, než si vás dva vyfotíme u krbu?“ řekne matka.

Ronnie přistoupí blíž a ona ucítí teplo jeho těla. Silnými prsty vytáhne z plastové krabičky růže a ona zvedne zápěstí před své rychle tlukoucí srdce. Když jí nasadí krajkovou gumičku na ruku, Melissa slyší, jak otec vytáhne z kapes jejich obsah a začne ho přesypávat mezi prsty. Přestože to nevidí, ví, že mezi čtvrtáky, deseticenty, nikláky a centy má i náhradní klíček k jejímu deníku – ten, který před měsíci zmizel. Rovněž ví, že nedlouho poté, co dnes večer opustí dům, otec deník odemkne a přečte si nejnovější zápis. Než ale začne tušit, že všechno, co v něm stojí, jsou lži, Melissa už bude kilometry daleko od Radnoru, na cestě na tajné místo, kde ji nenajde, dokud nebude připravená vrátit se domů.

Když jí Ronnie připevní pevně svinutou kytičku růží na zápěstí, něžně ji stiskne ruku a zeptá se: „Připravená?“

„Rozhodně,“ odpoví mu. „Připravená, jak jenom můžu být.“

3. KAPITOLA

„To ses, kurva, zbláznila?“ zařve Charlene Chaseová na Melissu ze sedadla spolujezdce. „O to jde? Jsi cvok?“

Melissa věděla, že pro Ronnieho rodinu bude těžké uvěřit tomu, co jim právě řekla. I pro ni bylo těžké tomu uvěřit... zpočátku. Jenže když teď dítě uvnitř ní dorostlo, nemůže popřít fakt, že jde o zázrak, za který se tolik let modlila. Noc za nocí na kolenou u postele v sešlé chatě, kterou si pronajala od milého starého pana Erwina a jeho ženy, vysílala Melissa nekonečný proud zoufalých, opilých výkřiků k nebesům, ze svých rtů k Božím uším, jak se říká. *Prosím... kdybych jen získala Ronnieho zpátky... kdybys mi jen dal další šanci, jako byla ta, kterou jsem skoro dostala to léto...* A nyní, nějak, byly její modlitby vyslyšeny. Osud, který byl Melisse vyrván, se jí vrátil. Vidí samu sebe jako moderní ztělesnění příběhů, které otec kázal po celé její dětství každou neděli ráno v kostele, zatímco ona se mačkala mezi Stacy a matkou, mimoděk kopala bílými botami s přezkami do lavice před sebou a poslouchala, jak žvaní.

Byla tam jedna žena, která už dvanáct let trpěla krvácením. Utrátila všechno své živobytí za lékaře, ale žádný ji nemohl uzdravit. Když se ale zezadu přiblížila k Ježíši a dotkla se cípu jeho roucha, její krvácení ihned přestalo.

„Kdo se mě dotkl?“ ptal se Ježíš.

Když se nikdo nepřiznával, ozval se Petr:

„Mistře, davy se na tebe mačkají a tlačí...“

Ježíš ale opakoval: „Někdo se mě musel dotknout. Cítil jsem, jak ze mě vyšla moc.“

Žena viděla, že se to neutají. S rozechvěním přistoupila, padla před ním a pověděla mu přede všemi, proč se ho dotkla a jak byla hned uzdravena. „Dcero,“ odpověděl jí Ježíš, „tvá víra tě uzdravila. Jdi v pokoji.“

Melissa se vidí jako ta žena, jejíž krvácení konečně ustalo.

To dítě představuje její uzdravení. A Ronnieho taky.

Ano, bojí se. A ano, očekávala od Chaseů šokovanou reakci, i víc: zmatek a nekonečné, nezodpověditelné otázky. Nicméně si představovala, že budou alespoň do jisté míry stejně vzrušení a nedočkaví jako ona. Pokud by s ní někdo mohl sdílet ty pocity, pak Ronnieho rodina – to si alespoň před dnešním večerem myslela. Poslední, s čím Melissa počítala, byla jedovatá reakce Ronnieho matky. Důsledkem je, že se cítí zaskočena vlastním zklamáním a vyvedena z míry Charleniným neodbytným slovním útokem. Melissa se ze všech sil snaží ovládnout a přestat plakat a upírá oči na ženinu vrásčitou tvář s mateřskými znaménky, na tučný fald kůže, který se jí třese nad širokým límcem béžového svetru, zatímco se vzteká a vzteká.

„Jak se opovažuješ přijít sem uprostřed noci s takovými sračkami! Můj syn je mrtvý a ty si, kurva, zahráváš s mými city! Co to má být, tvoje představa žertu? Jedno ti povím, je to pořádně zvrácený žert.“

„Uklidni se, M,“ řekne Philip ze zadního sedadla toho večera už asi podesáté. „Co kdybys zapomněla, že se to vůbec někdy stalo, a vrátila se dovnitř?“

„Neříkej mi, abych se uklidnila, a neříkej mi, abych na všechno zapomněla! Můj syn je mrtvý a tahle... tahle... tahle nicka, která

s ním chodila jeden ubohý rok jeho života, se objeví uprostřed noci a tvrdí, že nosí jeho dítě!“ Bodne prstem a tentokrát jen neukáže, nýbrž dloubne Melissu do ramene tak tvrdě, až to zabolí. „Nemáš co říct? No? Nemáš? Odpověz mi!“

Každá odpověď, se kterou by Melissa dokázala přijít, by tvář i v tvář takové zuřivosti určitě zněla uboze, proto mlčí. Tolik toho naplakala, že jí slzí oči a teče z nosu. Vyčerpaně sepne ruce jakoby v modlitbě pod volantem, aby zklidnila jejich třas.

„Řekni něco!“ zaječí Charlene. „Řekni něco, než ti zakroutím tím tvým vyzáblým krkem!“

„Nech toho,“ řekne Philip. „Dej jí šanci.“

V autě se rozhostí těžké ticho. Není slyšet nic než syčení horkého vzduchu z průduchů v palubní desce. Nebýt Charlene a Philipa, Melissa by se s topením vůbec neobtěžovala. Kůži pod oděvem má kluzkou a mokrou potem. Za posledních devět měsíců zkusila Melissa všechno možné, nedokáže se ale zchladit. Dává si ledové sprchy. Lehává v noci v posteli s odhrnutými příkrývkami a otevřenými okny. Pokaždé to nakrátko zabere, dřív nebo později se však horečka, která hoří v jejím nitru, vrátí. Melissa ví, že je to dítětem. Všechno je to součástí toho podivného zázraku.

„No?“ pobídne ji Ronnieho matka.

Melissa konečně otevře ústa a řekne jedinou věc, která ji napadá: „Je to pravda.“

Charlene se opět chystá začít ječet, Philip ji ale zarazí: „Melisso, moc dobře víš, že to nemůže být pravda. Není to možné.“

„Teď mi ještě nevěříte,“ odpoví, sepne ruce pevněji a snaží se, aby jí nepřeskočil hlas. „Ale uvěříte.“

„Nechápu,“ odvětlí. „Máš snad krevní testy nebo něco jiného, co nám můžeš ukázat?“

„Ne. Rozhodla jsem se nejít k doktorovi, protože vím, že to nepochopí. Proto jsem doufala, že by pan Chase –“

Než může domluvit, Charlene a Philip začnou mluvit jeden přes druhého. „Jsi v devátém měsíci těhotenství a nebyla jsi u žádného ztraceného doktora?“ zakřičí Charlene ve stejnou chvíli, kdy se Philip zeptá: „Tak jaký můžeš mít důkaz?“

Melissina mysl je zamlžená a unavená, že jí ty dvě věci splynou: *jsi důkaz těhotenství můžeš mít ztraceného doktora*. Chvíli trvá, než obě věty rozplete a rozluští, pak řekne Charlene: „Ne, nebyla.“ A Philipovi: „Uvěříte mi, až budu mít dítě.“

„Proč?“ zeptal se.

„Protože na vlastní oči uvidíte, že se podobá Ronniemu.“

„A dost. Já to odmítám poslouchat!“ Charlene trhne za kliku, vystoupí a přitom se jí podaří zamotat si paži do bezpečnostního pásu. Chvíli s ním zuřivě zápasí, a když se vyprostí, zařve na Philipa: „Jdeš, nebo ne?“

„Za vteřinu.“

Vydá hrdelní zvuk, kterým projeví hluboké pohrdání jimi oběma. „Jak chceš, idiote,“ řekne, pak skloní ochablou, mrkající tvář do vozu a zadívá se Melisse hluboko do očí. „Ty, mladá dámo. Měla by ses stydět.“

Melissa těžce polkne a zavrtí hlavou ze strany na stranu. „Mílovala jsem vašeho syna. Nemám se za co stydět.“

Charleninou jedinou odpovědí je prásknutí dveřmi.

Ani Melissa, ani Philip neřeknou jediné slovo, zatímco sledují, jak pochoduje pryč po chodníku a nahoru po schodech a mizí v domě. Když světlo na verandě zhasne, Melissa cítí, jak ji uvnitř drásá zklamání.

Možná, pomyslí si, možná kdybych jim toho neřekla tolik najednou nebo jim nepřehrála Chantrelinu pásku. Nebo... nebo... nebo...

Její mysl chrlí nejrůznější možnosti, dokud neuvízne na faktu, že už je příliš pozdě.

Co se stalo, stalo se.

Na zadním sedadle si Philip odkašle. Možná, pomyslí si, možná tu zůstal, protože mi přece jenom chce uvěřit. Zadívá se na jeho bledou, hranatou tvář ve zpětném zrcátku. Připadá jí zvláštní, jak málo se podobá bratrovi. Na rozdíl od Melissy a její sestry se Philipovi a Ronniemu podařilo zdědit přesně opačné geny svých rodičů. Ronnie měl matčiny velké oči, otcova široká ramena a snědou pleť, kdežto Philip má otcovy mžourající oči, matčinu nahrbenou postavu a těstově bledou pleť. Přesto má v sobě laskavost, kterou Melisse připomíná Ronnieho, a povědomý soucit v unavených očích.

„Omlouvám se za ni,“ řekne Philip něžným, tichým hlasem, kterým se rovněž liší od Ronnieho; ten jeho zní, nebo spíše zněl jako hlas diskžokeje v rádiu pro motoristy.

Vtom jí na myslí vytane vzpomínka na prosbu v Ronnieho uspěchaném hlase ten večer, kdy se konal školní ples. *No tak, Missy. Nezlob se. Nechtěl jsem nám zkazit plány.* Stejně rychle, jako se vzpomínka objeví, ji Melissa i zapudí. Nechce myslet na všechen čas, který během jeho posledních hodin před smrtí strávila tím, že se na něj zlobila, nemalou měrou kvůli Chazovi. Vytáhne ruce zpod volantu a promne si rameno, do kterého ji Charlene dloubla. Má pocit, jako by ji popíchala včela nebo možná celý roj. Ona je ale na bolest zvyklá – vlastně se po ní naučila prahnout. „Chápu, že je tvoje matka rozrušená. Víím, jak složité musí být uvěřit tomu, co říkám.“

„Složité je sotva správný výraz. Melisso, je to –“

„Máte pořád Ronnieho starý mercedes?“ Jestli se jí chystá znovu říct, že je to nemožné, nechce to slyšet.

„Asi jo. Od návratu domů jsem nebyl v garáži. Ale pochybuju, že by se ho matka zbavila. Ta ženská se i k jeho rovnátkám chová jako k muzejnímu exponátu. Nechává si všechny Ronnieho věci. A tím myslím fakt všechno.“

To já taky, pomyslí si Melissa s pohledem upřeným na garáž Chaseových. Na druhé straně trojdílných červených dveří se schovává krémově bílý 300 DSL z roku 1979, který Ronnie koupil na otcovu kreditku v bazaru, jako trofej, která jen čeká na odhalení. Melissa si představuje, jak tam paní Chaseová každý týden chodí a startuje motor, aby nezatuhl. Jak si sedá na kožené sedadlo, na kterém sedával Ronnie, jak strká Ronnieho klíč do zapalování, jak klade nohu na pedál, na který šlapal Ronnie. Prostě to není fér, pomyslí si Melissa. Nic z toho není fér. „Plánovali jsme, že tím autem pojedeme na školní ples, nechtěli jsme si najímat limuzínu,“ řekne nahlas, aniž by chtěla. Stalo se to jejím zvykem, i když obvykle není kolem nikdo, kdo by ji slyšel, až na pana a paní Erwinovy, s nimiž tráví tolik času, že je nepovažuje za své domácí, nýbrž za náhradní rodiče. Melissa netuší, co by si bez nich počala.

„Cos říkala?“ zeptá se Philip.

„Řekla jsem, že jsme měli jet na ples tímhle autem, ne pronajatou limuzínou.“

„Tak proč jste nejeli?“

„Byl to Chazův skvělý nápad.“

„Chaz,“ oduší Philip a Melissa má dojem, že v jeho hlase slyší podtón znechucení, což jí rychle potvrdí. „Nikdy jsem nechápal, proč se s ním Ronnie tahal. Nemohl jsem ho vystát.“

„No jo, já taky ne.“

Potlačí zívnutí. Těmhle rozhovor, tahle noc, posledních devět měsíců ji vyčerpaly. Má pocit, že by mohla složit hlavu na volant

a spát celá léta bez probuzení. Dojde jí, že je pouze otázkou času, než Philip obrátí rozhovor zpátky k dítěti, proto se obrní před dalším kolem obviňování a otázek. On ale dál žvaní o Chazovi. „Chci říct, co je to k čertu za jméno? Jeho rodiče ho rovnou mohli pojmenovat blbej bílej anglosaskej protestant.“

Melissa se sobě navzdory zasměje. Dokonce i tak malá námaha ji ještě víc vysílí.

„Nech mě hádat. Šel na Princeton nebo na jinou prestižní přípravku. V tuhle chvíli určitě někde studuje práva, a to díky rodičům, kteří mu vystlali cestu štědrými dary, kamkoli šel. Bůh chraň, aby ze sebe lidi v tomhle městě něco udělali sami.“

„Vlastně, pokud vím, šel k letectvu.“

„Aha. To je jedno. Stejně je to stupidní jméno.“

Melissa na něj znovu pohlédne ve zpětném zrcátku. Jenže tentokrát nemyslí na Philipa ve spojení s Ronniem. Zjistí, že přemítá, jaký člověk se z něj v posledních pěti letech stal. Když o něm slyšela naposledy, dělal číšníka v Olive Garden ve Wayne a chodil na semináře na komunitní vysoké škole ve Filadelfii. „Kde jsi žil, než ses přestěhoval zpátky domů?“

„V New Yorku.“

„Líbilo se ti tam?“

„Asi jo. New York je přelidněný a drahý. Rozhodně ale víc vzrušující než celá Pensylvánie.“

Zeptá se ho, jak dlouho tam žil, a on jí řekne, že asi čtyři a půl roku. Pokračuje a poví jí, že jednou v noci, několik měsíců po Ronnieho smrti, už měl plně zuby své práce a večerní školy. I když měl další den ráno odevzdat ve škole portfolio s básněmi, prostě uprostřed směny v restauraci označil svoji píchačku a vyšel ven dveřmi v kuchyni. O pár okamžiků později už byl na cestě do vel-

koměsta. „Docela brzy jsem si uvědomil, že mě neničila práce nebo škola. To moje matka. Byla příliš... jak jsi sama právě zažila, dokáže být nesnesitelná.“

Zvláštní, pomyslí si Melissa, protože to, jak Charlene vypadala a jak se chovala od chvíle, co dnes večer otevřela dveře, stálo v průměm protikladu k Melissině vzpomínce na ni. Nikdy nebyla hubená, rozhodně ale ne tak tlustá jako teď. A působila kurážně a živě. „Proč ses vrátil?“ zeptá se Philipa.

„Jak jsem řekl, měl jsem nehodu.“

„Ach, ano. Na lyžích.“

„Na lyžích,“ potvrdí a přejede si ukazovákem po okraji límce roláku.

Melissa nedokáže říct proč, přesto cítí, že lže, nebo jí alespoň neříká celou pravdu. Každopádně to nechá být, protože jí do toho nic není, a navíc ji rozptyluje žízeň. I přes omezení, které představuje její nafouklé břicho, se jí podaří sklonit a šmátrat rukou po zaneřádně podlaze, dokud nenahmatá láhev Poland Spring. Má vytahovací víčko, které prý má usnadňovat pití, Melissa ale zjišťuje, že pro ni je naopak obtížnější, protože voda jí vytéká z úst dírou po předních zubech. Když zvedne láhev k ústům a usrkne, Philip konečně uzavře kruh jejich konverzace.

„Missy, to, co jsi nám právě řekla, nedává smysl. Uběhlo příliš mnoho let...“

Vytáhne si láhev z úst a maně přitom vydá syčivý zvuk. „Chceš trochu vody?“

„Ne. Slyšela jsi, co jsem právě řekl?“

„Slyšela jsem tě.“

„A?“

„A už jsem řekla, že jsem byla jenom s jedním mužem. S Ronniem. Tu noc na školním plese.“

„Pak nevím, co říct, pokud míníš dál trvat na něčem tak... směšném.“

„Můžeš říct, že mi věříš.“

„Ale o to právě jde. Já ti nevěřím. A když už o tom mluvíme, nevěřím jedinému slovu, které řekla ta ženská na pásce. Lidi jako ona se jenom snaží rychle...“ Philip zmlkne. Melissa skoro slyší další útržek chybné logiky, který se mu formuje v mysli, než se zeptá: „O to ti jde? Chceš peníze?“

Znovu se napije a utře si vodu z brady rukávem. „Ne.“

„Víš to jistě?“

„Vím to jistě,“ potvrdí.

Ve skutečnosti Melissa není schopná pracovat v žádném ze svých dvou zaměstnání na poloviční úvazek – v jednom zvedá telefony v pojišťovně, ve druhém pere prádlo v motelu v Conshohockenu (na žádném z míst se lidé nemusí dívat na její obličej). Zaměstnání se pro ni stala příliš obtížná s ohledem na to, kolik ráno strávila s hlavou v toaletě a zvracela, a na zmatek a úzkost, kterými trpěla, když poprvé pochopila, co se děje. Důsledkem je, že dluží nájem už za šest měsíců. Přesto byly peníze tou poslední věcí, na kterou myslela, když sem dnes večer jela. Takže když Philip nepřestává s otázkami, jestli se nejedná o šílený plán, jak se dostat k penězům, Melissa natočí krk a poví mu: „Podívej. Nechci od vás nic, než abyste mi uvěřili. A pokud ne, je to vaše rozhodnutí. Jen jsem si myslela, že máte právo to vědět, když se Ronnie za několik dnů stane otcem.“ Nad tím Philipovi spadne čelist jako předtím v kuchyni. Jeho výraz ji však nezastaví. „Takže pokud budeš mít někdy zájem vidět svoji neter nebo synovce, bydlím na druhé straně města, na Monk's Hill Road 32. Klidně se můžeš přijít podívat na dítě sám.“

Když Melissa domluví, cítí se udýchaná a do morku kostí unavená. Soucit, který spatřila v Philipových očích, nebo si alespoň myslela, že ho viděla, je pryč. Když se teď smířila s tím, že ani on jí nevěří, chce, aby odešel. Philip musí cítit, co si myslí, protože otevře dveře a dovnitř vtrhne zimní vzduch, který se přelije přes její horkou kůži jako mast. „Asi už si nemáme co říct. Až na dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odpoví mu.

Philip si musí poradit se sádrou a berlí, proto mu trvá celou minutu, než se přesune po sedadle a získá rovnováhu na zledovatělé zemi. Jakmile se konečně postaví, skloní se Philip zpátky k ní. „Vlastně je tu ještě jedna věc, kterou ti chci říct. Možná není na mně, abych ti to povídal, Missy. Ale myslím, že potřebuješ profesionální pomoc, abys tu věc překonala. A nejenom pomoc gynekologa s těhotenstvím, ale i psychologa nebo někoho jiného, s kým by sis mohla promluvit o svém žalu. Mám pocit, jako bys... já nevím, uvízla. A když teď budeš mít dítě, myslím, že jsi zmatená a popletená tím, co se s tebou děje.“ Philip zmlkne a nadechne se. „Jediné, co mě napadá, je, že je to jako v životopise Anne Sextonové, který teď čtu. Když otěhotněla, úplně jí to zamotalo hlavu.“ Philip se opět odmlčí. Když znovu promluví, ztiší hlas. „Její situace se pak ještě zhoršila, nezlepšila se. A já bych nechtěl, aby se to stalo i tobě.“

„Skončil jsi?“ zeptá se.

„Skončil.“

„Dobře. Díky za radu. Teď zavři dveře, abych mohla odjet.“

Místo hlasitého prásknutí, které doprovodilo odchod jeho matky, zavře Philip dveře tak lehce, že se neozve nic než nejjemnější cvaknutí. Melissa zařadí zpátečku, dupne na plyn a sjede rychle dolů po příjezdové cestě, až zpod kol vylétne zmrzlý šterk a ohodí Philipa, který pajdá směrem k domu. Když vystoupá nahoru na verandu, otočí

se a zamává, Melissa ale upře pohled na silnici před sebou, prudce sešlápne plyn a vyrazí pryč ulicí.

„Nejsem šílená,“ řekne, když jí znovu vyhrknou slzy. „Věřte si, čemu chcete. Já ale vím, co se se mnou děje. Já to vím.“

Ve chvíli, kdy dorazí ke stopce na rohu, její kůže, předtím jen horká, nyní doslova hoří. Těžce se jí dýchá. Melissa vypne topení, stáhne okénko a vpustí do auta víc studeného vzduchu. Z nosu jí visí hlen a ona si ho utře do rukávu. Kdyby se jí někdo před dnešním večerem zeptal, jestli by jí mohl Ronnie chybět ještě víc, řekla by, že je to nemožné. Jenže když znovu zrychlí a holé stromy a tmavé domy se míhají za oknem, přemůže Melissu další vlna lítosti a osamění, horší, než co kdy cítila.

Isem v tom sama, pomyslí si, nebo to možná řekne nahlas.

Vtom začne dítě kopat, a to tvrději, než doposud zažila. Představí si, jak tlačí a kope nožkami do jejího lůna ve snaze dostat se na svět.

„Ještě ne,“ řekne, přitiskne si ruku na břicho a usazeně sraští obličej. „Ještě ne. Ještě ne. Ještě ne.“

Na křižovatce ulic Matson Ford a King of Prussia Road zahne Melissa doprava, pak rychle doleva na Blatts Farm Hill. Chce to vzít domů schválně delší cestou, jede teď rychleji, sedmdesátkou v zóně, kde je povolena pouze padesátka, pak osmdesátkou. Když mine vrchol kopce a prosvítí třetí ostrou zatáčkou, pohlédne do míst, kde u silnice trčí pařež. Melissa ho viděla stokrát, možná tisíckrát, natáhne ale krk v naději, že ho zahlédne znovu. Nebe je ale černé a hvězdy nesvítí, takže ve stínech není vidět, navíc má oloupanou kůru, takže by si ho někdo mohl splést spíše s balvanem než se zbytky starého stromu.

I přesto Melissu přemůžou vzpomínky.

S Ronniem vystrčí hlavy ze střešního okénka limuzíny, otevrou ústa dokořán a vrískají a vyjí do noci, zatímco sviští zatáčkami

a letí přes kopce. Melisse poklesne žaludek, pak ještě jednou, jako by jela na nejvíc vzrušující a děsivé horské dráze v životě. Dole pod nimi je Chaz a Stacy lechtají na nohách. Jeden z nich – s největší pravděpodobností Chaz – ji štípne do zadku.

„Nechte toho!“ zaječí Melissa, její výkřik ale spolkne noc.

Ronnie se skloní dolů a zavolá na ně, ať přestanou. Když se znovu narovná, Melissa mu poví, že asi spolkla brouka. Zeptá se jí, jak chutnal, a to ji rozesměje. Ronnie si olízne rty a nakloní se pro polibek, ale limuzína najede do další zatáčky a oni ztratí rovnováhu. Melisse se úplně rozpadne účes, vlasy jí divoce vlají a bičují je do tváří. Když získají zpátky rovnováhu, Ronnie jí shrne vlasy za hlavu, políbí ji, rychle jí vsune jazyk do úst a zase ho vytáhne. Když se odtáhne, řekne jí: „Víš, že tě miluju. I když dnešní večer nedopadne, jak jsme si plánovali, budu tě stále milovat.“

„Já vím,“ řekne mu. „Já tebe taky.“

Když Melissa zastaví před Monk's Hill Road 32, většina sněhu z kapoty, střechy a kufru corolly je pryč. Její příjezdová cesta, která není ničím víc než kusem hlíny u silnice, je taky odklizená. Pan Erwin z ní musel odházet sníh, když byla zvečera ve Filadelfii u Chantrel. Melissa zaparkuje a vypne motor. Než vejde dovnitř, chvíli sedí, sbírá sílu a hledí na tři malinké domky, které se choulí k sobě. Nejbliže silnici stojí její chata, kterou netvoří nic než nevelký obývací, kuchyňka u jedné stěny, ložnice sotva dost prostorná, aby se do ní vešla postel, a miniaturní koupelna s plesnivým sprchovým koutem namísto vany. Nalevo a kousek dozadu od její chaty stojí dům Erwinových, který má opravdovou kuchyň se stolem a židlemi i řádný obývací a ložnici. Dokonce i sklep s pračkou a sušičkou namísto průlezu, který je pod její chatou. Nejdále od silnice a nejbliže k lesu stojí prázdný dům, který nikdy nebyl zazimován. Všechny tři budovy bývaly ve čtyřicátých

letech dvacátého století loveckými chatami a byly opuštěny, dokud Erwinovi neodešli do důchodu – ona byla dispečerka u policie, on policista – a nekoupili nemovitost jako investici.

Melissa se předkloní a zahlédne měkkou žlutou zář lampy u jejich postele. Umí si je tam uvnitř představit, stulené pod příkrývkami a s polštáři načechranými za hlavami, zatímco pan Erwin si čte jednu ze zábavných faktografických knížek, které má tak rád, a paní Erwinová otáčí stránkami románu od Mary Higgins Clarkové a snaží se uhodnout vraha. Přestože je Melissa v pokušení zaklepat jim na dveře, jak to dělává, když si potřebuje promluvit, zarazí se. Neřekla jim pravdu o dítěti. Místo toho si vymyslela příběh o chlapci, se kterým chodila a který vzal do zaječích, sotva otěhotněla. Lež by jen ztížila vysvětlení, proč je jí dnes večer tak bídně.

Nakonec vytáhne okénka a vystoupí z vozu. Když otevře dveře chaty, ve vzduchu paličatě visí pach zatuchlého cigaretového kouře, i když přestala kouřit už měsíce předtím, než si uvědomila, že je těhotná. Melissa vejde dovnitř a Mumu, její flekatý kocour, se jí s předem plete mezi nohama. Zvedne ho do náruče a zaboří mu zjizvený obličej do srsti. Mumu je mazlíček, kterého jí rodiče dali víceméně jako cenu útěchy za to, jak se k ní chovali po Ronnieho smrti. Je jednou z mála věcí, které si vzala s sebou, když se odstěhovala z domu. Melissa se k němu tulí, dokud kocour nemá dost, nevyskočí jí z náruče a neodkráčí do ložnice. Tehdy rozsvítí a rozhlédne se po neuklizených hromádách novin na konferenčním stolku, košících s kazetami a knihami u potrhaného gauče, po oblečení poházeném všude kolem a řadách prázdných lahví od vína na podlaze u kuchyňky.

S jednou rukou na neklidném žaludku Melissa překročí špinavé černé legíny a zamíří ke kamennému krbu, na jehož římse stojí další